

Ona spaja dva svijeta koja u današnje vrijeme djeluju nespojivo. Ona je pop zvijezda, pjevačica grupe Matrix, autorica, i aktivistica koja sa skupinom Živi zid spašava ljude od deložacije. Upoznajte Michaelu Vargu.

U zadnje vrijeme mnogo čujemo o vašem djelovanju u »Živom zidu«. Koliko dugo ste aktivni tamo?

U »Živom zidu« aktivna sam od kraja ljeta prošle godine.

Što Vas je potaklo da im se priključite?

Kod mene je to bilo sasvim prirodno, nisam osoba koja površno gleda na svijet. Promatrala sam sve što se događa, a dugo se cenzuriralo kroz medije. Osjećala sam se užasno nemoćno i loše, jer vidim to sve, a ne činim ništa, naprosto jer sama ne mogu mijenjati svijet u kojemu živimo. Vidim kako ljudi ostaju bez prihoda, ostaju bez posla i onda kada im je oduzeto jedno od osnovnih ljudskih prava, a to je pravo na rad, onda ih dohvate svi redom i rasturaju im

kompletan život! Na kraju im oduzimaju jedini dom! U tim domovima često žive i maloljetna djeca! To mi je poput onoga kada nekoga sruše na zemlju i onda ga još pretuku do krvi. Država, vlast nije ništa učinila da zaštiti svoje građane od svega toga! Dapače, dala je blagoslov stranim bankama da čine s našim ljudima što ih je volja! Niti jedna udruga za zaštitu obitelji, djece ili ljudskih prava nije stala uz te ljude. Jednostavno su ih ostavili same! Zar to nije zastrašujuće? Nisu to ljudi koji su eto odlučili dobiti otkaze i ne tražiti novi posao. Zaboga, pa u zemlji nema posla! Nisam iz bogate obitelji, u kojoj sam navikla da mi sve pada s neba, odgajana sam tako da imam osjećaj za ljude kojima treba pomoć. Naučila sam da se od svoga napornog rada stavlja kruh na stol. No, ljudi su dovedeni u užasnu poziciju, u kojoj jedva mogu svojim radom mogu zaraditi i taj kruh. Onda smo Hrvoje i ja saznali za Živi zid. Počeli samo istraživati što to oni čine i zašto. I shvatili da nam je mjesto uz te ljude. Konačno sam našla način da se osjetim društveno korisnom u ovim najtežim vremenima i nisam bila više nemoćna kao jedinka. Znala sam od prvog trena da sam krenula opet stazom koju mnogi neće razumjeti, ali nije prvi put. Snažan osjećaj i potreba da budem jedna od onih koji se kako god znaju i umiju bore za ljude koje uopće ne poznaju, da bi im sačuvali jedini dom bila je jača od svega. To je jedna vrsta ljubavi, znate, ne može se to opisati. Mora se doživjeti.

KUĆA OBILJA U KOJOJ CARUJE GLAD

Što je s vašom pjevačkom karijerom? Je li ona trenutno stavljena u drugi plan zbog živog zida, ili imate vremena za oboje?

Kao autorica radila sam svo ovo vrijeme, a kao pjevačica imala sam potrebu maknut se iz tog svijeta u kojemu nisam više pronalazila radost. Grupa Matrix od 1999. godine kada se pojavila na sceni imala hit za hitom. Prvi je bio »Vodi me u mrak«, i to je bila prva pjesma koju smo objavili. Imali smo nastup pred 20.000 ljudi na Radijskom festivalu u Vodicama 2000. godine. Poharali smo nacionalnu top listu kao i radijske. S drugim singlom »Duri Duri« na Splitskom festivalu odnijeli smo nagradu za najboljeg debitanta te godine. »Romeo i Julija« kao i »Poljubi me strasno« s drugog albuma bili su veliki hitovi također. Treći album donio je hit »Na zadnjem sjedištu tvog auta«. Dobili smo priznanja i izvan zemlje. Neki naši singlovi objavljeni su vani.

Međutim, radost mi je zapravo oduvijek bilo samo stvaranje nove pjesme, kada Hrvoje i ja dugo u noć radimo na nekoj pjesmi, pa kad je završimo plješčem rukama kao dijete od radosti! Radost mi je bila dijeljenje te pjesme s ljudima, publikom. Susreti s njima. Oduvijek sam obožavala taj predivni osjećaj zajedništva na koncertima, stopite se s masom i svi dišete kao jedno! To imam i u »Živom zidu!« Sve ostalo bila su samo estradna »posla«, u kojima se nisam osjećala dobro. Zato mi je bilo važno povući se, stvoriti uvjete da sami možemo sve odlučivati i to smo uspjeli napraviti. Puno puta kroz godine nedostajala mi je silno pjesma, pjevanje, publika. No, rekla sam sebi da ću se vratiti mjuzi onda kada budem osjećala da trebam, da imam nešto za reći.

Znate, tridesete su mi donijele neke druge vizije glazbe koju volim. Ovih dana često plješćem od sreće doma, u našem studiju. Nova pjesma će ubrzo izaći. Hrvoje i ja radimo s toliko ljubavi na njoj. Riječi sam napisala inspirirana mojom domovinom, ljudskim sudbinama i svime što osjećam. Pjesmi sam dala naziv »Kuća obilja«. Jer znate, Hrvatska jest kuća obilja, u kojoj caruje glad. Ljudi koji još nisu gladni, željni su svega! To nije normalno. A navikavaju nas da jest.

Nakon gotovo 10 godina radimo na novom, četvrtom albumu pod nazivom »Apokalipsa«. U ovim teškim vremenima, kada poput spužve upijam ljudsku bol, navečer pronađem svoje utočište u radu na novom albumu. Hrvoju kao autoru i meni to je lijek za dušu. Nađe se vremena za sve, nikad dovoljno naravno, ali trenutno nam je najvažnije da konačno jedini dom ljudi doista postane nepovrediv, kao što u Ustavu i piše. Ne može profit biti ispred čovjeka! Dosta je tog bolesnog načina života, koji ovaj svijet vodi u totalnu propast. Sve više iscrpljenog i poniženog naroda a sve više tajkuna koji ne prezaju pred ničim. Ne zarađuju ti svojim napornim radom, već robovlasničkim metodama. Ali duboko vjerujem, koliko god trajala ova borba, doći će kraj i takvima. Jednostavno mora. Inače u našoj zemlji neće biti mjesta za sve nas, raselit će nas, kao što već čine, a naša lijepa zemlja postat će jedan veliki golf teren za bankare, tajkune, korumpirane političare i svjetsku masonsku »elitu«.

TO JE ČISTO LUDILO ŠTO SE RADI LJUDIMA

Možete li nam kratko nešto reći o samoj organizaciji i Vašoj ulozi unutar nje?

To su ljudi, građani ove zemlje. Uglavnom mlađi ljudi, ali sve više nam se priključuju i starije generacije. Morali biste jednom doći među nas da osjetite tu energiju. Ja sam ih prozvala mojim plemenom, šarenim i divnim. Osim Hrvata, tu su i nacionalne manjine. Ima nas vjernika, ima nas ateista. Ne dijelimo se po ničemu, u tome i leži snaga našeg zajedništva. Mi smo svi djeca ove jedne, jedine nam domovine i svi imamo isti cilj – vidjeti je zemljom kakva može i treba biti. Za ovu zemlju ljudi su prolijevali krv, ne može ostati ovako! Naša ekipa je vrlo različita, nemamo nikoga tko lupa šakom o stol. Svi imamo prava glasa i kada smatramo da je netko od nas u krivu kažemo mu to u oči. Nismo ljudi koji bi ikada trpjeli bilo kakvo nametanje nečega, jer smo svi jaki karakteri. Svjesni smo da je ovo politička borba, jer samo kroz politiku može se riješiti sve probleme.

Kako nitko na političkoj sceni nema interesa a ni volje stati u obranu domova naroda, politički smo aktivni kroz Savez Za Promjene. Živi Zid su pokrenuli isti ti mladi ljudi, koji su pokrenuli i

Savez za Promjene. Ja sam jedna od onih koji su bježali glavom bez obzira od politike, ali nije mi namjera do moje starosti ići po deložacijama, nego ih zaustaviti. Ne planiram ostati u politici, glazba je moj svijet. Pomoći ću koliko god mogu, a kada se jednom izborimo za naše domove, onda ću se vratiti u moj svijet.

Mi nemamo medijskog prostora kao drugi, naprosto jer mi govorimo o stvarnim problemima, a to mnogima ne odgovara. Mi govorimo o činjenicama, na primjer od 1994. godine više ne tiskamo svoj novac, samo se kao država zadužujemo iznova i iznova! Izgubili smo svoju monetarnu neovisnost, a o tome svi šute. Dok narod ne shvati da je politika kao i loš brak, ako te jednom netko doveo do sloma, a davao si mu bezbroj šansi i naposljetku se razveo, zaboga pa najgluplja stvar je vratiti se u nešto što te već jednom skoro dotuklo. Svjesni smo da je pred nama dug put, puno podmetanja, ali nema veze jer mi ne odustajemo.

Izlazimo i na izbore za Europski parlament. Bitno jest da narod sazna da postojimo, da ima alternative. Mi na obrane domova i na snimanja priča o ljudima koji su u začaranom krugu ovrha i deložacija idemo svaki put. Ta masa ljudi je zastrašujuće ogromna! Ponekad satima budem na telefonu, jer ne prestaje zvoniti. Neku noć sam razgovarala dugo sa čovjekom koji je silne nepravde doživio i pred samim psihičkim slomom je. Ne spavam mirno nakon toga, jer me strah da si ne oduzme život. Da, do te mjere su ljudi uništeni. I materijalno i zdravstveno. I nikog nije briga! Pa koliko se branitelja ubilo zbog toga što su bili pred deložacijom!! Ljudi koji su branili tuđe domove i svoju zemlju, ostavljeni! Pa jel to normalno!? Pa to je čisto ludilo što se radi ljudima! U »Živom zidu« su ljudi koji imaju srce i zdrav razum. Kada se okupimo mi smo kao jedna ogromna obitelj, ta energija i ljubav koja se tako osjeti svuda oko vas nevjerojatna je! Neki ljudi mi nisu vjerovali, a kada su prvi puta došli i priključili nam se, pisali su statute po Facebook-u upravo o toj nevjerojatoj energiji koja se stvara kada smo na okupu. Prekrasno je to. Sami se financiramo, gdje god idemo skupimo se i svatko da koliko može za put. Vodi nas želja da nekome spasimo dom, novci su tu nevažni, novca i tako nema! S ekipom »Živog zida« vodim brigu o ljudima kojima prijeti deložacija u mojoj Slavoniji i Baranji, a ovdje je toga najviše. Slavonija je oduvijek davala puno, a zauzvrat dobivala tako malo. A Slavonija i Baranja je prekrasna, ljudi su topli, unatoč svemu.

PRETVARAJU NAS U ZEMLJU BESKUČNIKA

U koliko slučajeva obrane od deložacije ste dosad sudjelovali? Je li bilo teških slučajeva gdje je došlo i do nasilja?

Otkako sam u »Živom zidu« nije bilo puno pokušaja deložacija, jer smo ih uglavnom uspjeli spriječiti videima koje smo snimali. Banke ne vole loš publicitet. Deložacije su masovno počele tek nedavno. Idem na svaku na koju mogu. Teške su to stvari, znate da ste vi tim ljudima jedina nada, velika je odgovornost. Kada uspijete obraniti nečiji dom ta radost koja vas preplavi je toliko intenzivna da mnogi od nas plaču kao djeca. Samo dvaput se dogodilo do sada da nismo uspjeli, tu vam se srce slomi, jednostavno slomi. Nosite to u sebi kao ranu koja nikada neće zacijeliti jer ljudsko biće je ostalo bez doma. A taj dom mu je bio sve. Tu se netko rodio, tu se netko radovao, tu je netko plakao, tu su se vodili dugi razgovori, bilo je smijeha i radosti, nekad je bilo teško, nekad lijepo, to je nečiji čitav život! I samo su mu ga uzeli! Hladno, bez razmišljanja i bez duše!

Mi smo narod s tradicijom, nama je dom svetinja. Mi nismo narod koji je navikao mijenjati dom kao čarape, mi nismo narod koji je imao gomilu beskućnika pod mostovima. A pretvaraju nas upravo u to! Zemlju beskućnika. Komunikacija s policijom? Hm... oni rade za one koji donose odluke da se ljude izbací iz doma. A mi, mi radimo po svojoj savjesti za ljude kojima je to dom. Jedini dom. Mi smo protiv nasilja, nismo nasilni. Vjerujemo da snaga zajedništva i mnoštva može sve! Mi pružamo pasivni otpor. Među nas nisu dobrodošli nasilnici. Dosta je bilo nasilja i krvi! To je najgora opcija! Fizičkog nasilja je bilo prema našim aktivistima. Ali naši aktivisti nisu nikoga fizički napadali, niti su uzvraćali kada su doživjeli nasilje na svojoj koži. Aktivisti Živog zida brane domove ljudi mirnim načinom, prema hrvatskom Ustavu također smo svi obvezni stati u zaštitu slabih, nemoćnih i djece. Mi poštujemo Ustav i zbog toga često dobivamo novčane, koje mogu biti i zatvorske, od onih kojima je posao štititi taj isti Ustav. Nije li to ironično?

Kakve su reakcije vaših prijatelja i rodbine na vašu aktivnost u živom zidu?

Obitelj me podržava i ponosni su. Naravno brinu se za mene, jako. Nije to baš tako lako a ni jednostavno. To su ozbiljne stvari. No oduvijek su poštovali moje odluke i pružali mi podršku i to je veliko moje bogatstvo! Od rodbine i prijatelja imam podršku također. Naravno ima onih poznanika koji su se udaljili od mene, valjda im je ovako kako je sada u zemlji dobro, pa im se ne sviđa da radim na promjenama. Ne smeta me to. Navikla sam kroz moj život, koji je pravi

film, da u ovakvim situacijama, kada te Viša sila vodi na put kojim rijetki idu, tek tu i tada prepoznaješ prijatelje. Kada dođem doma, nakon napornog dana i sve muke koju sam vidjela, moja dva psa, moj crnobijeli svijet (crni labrador i maltezer) raduju mi se u tolikoj mjeri bezuvjetne ljubavi, da nemam druge nego razvući širok osmijeh na lice. A to najviše volim, smiješiti se.

Kakvi su vam planovi za budućnost?

Imati planove u ovoj državi je jedno, a nemogućnosti koje nameće politika sasvim drugo. Moji planovi su toliko lijepi, da se ostvare cijeli moj narod bio bi narod koji živi životom dostojnim čovjeka. Ne mogu imati planove samo za sebe, moji planovi obuhvaćaju sve ljude koje volim, moje najbliže, pa prijatelje, pa poznanike, pa susjede, pa nepoznatog čovjeka koji kopa po kontejneru... Dio sam ovog naroda i ove zemlje. Što meni znači da ja ostvarim ne zna što, ako moj susjed živi u šatoru! Nema tu onda unutarnjeg mira a ni sreće. Onda bih bila jednaka nekom tajkunu koji uživa u vrhunskim svjetskim vinima, dok radnici na rubu egzistencije čekaju da im isplati dionice koje su dugogodišnjim napornim radom zaradili! Planovi su mi da ljudi budu sretni, ne samo moja obitelj i prijatelji, nego ljudi kojima ni ime ne znam. Samo planiram biti sretna i posvetiti se glazbi i ljudima koje volim najviše na svijetu. Ne tražim puno, zar ne?

SVAKI GLAS JE VAŽAN – IZADITE NA IZBORE!

GLAZBENICA KOJA SPAŠAVA LJUDE OD DELOŽACIJE

Autor Marija Kukučka

Ponedjeljak, 07 Travanj 2014 19:01 - Ažurirano Utorak, 08 Travanj 2014 07:38

Ovom prilikom pozivam **SAVEZ ZA PROMJENE PER** Sva građanstva koja žao je imedlučije zaozama da sig